

Josep Carles Romaguera

Muñecos Internales

de Tod Browning

La història s'inicia amb la presentació de dos personatges: un banquer anomenat Paul Levond (Lionel Barrymore), que fou traït per una trampa preparada pels seus socis, y el seu company de cel·la, Marcel (Henry B. Walthall). Ambdós fugen de la presó i una vegada lliures, el banquer juntament amb Marcel es refugia a la casa d'aquest últim. Allà, Paul descobreix que Marcel és un científic mig geni i mig psicòtic que, amb la col·laboració de la seva dona, ha descobert una fórmula per reduir el temany dels éssers humans. Marcel mor d'un atac i Paul veurà en les investigacions fetes pel seu company un mitjà per dur a terme la seva cruel venjança.

El fil narratiu que condueix la història al llarg de la pel·lícula és la obsessiva venjança de Paul Levond. Una venjança que té com a finalitat demostrar la cul-

pabilitat dels seus antics socis i recuperar el seu honor perdut davant els ulls de la seva filla. Però un dels fets més important que apareixen en el film és el contrast entre dos personatges: el de Levond i el de Marcel -encara que aquest tingui un curt paper. Al voltant d'aquests personatges, Browning pro-

posa un atractiu discurs sobre l'ambigüitat del Bé; Marcel és un vell científic boig que amb el seu invent vol solucionar el problema de la superpoblació, però no resulta ser aquest invent un maleït artefacte diabòlic que va en contra de la naturalesa del home?; Levond aprofita l'invent per per realitzar una terrorífica venjança que planteja la qüestió de si és justificable la forma com fa la revenja. Puc afegir que després de mort el doctor Marcel, Browning, amb la seva gran imaginació visual, elabora un altre discurs força interessant: el fet que Levond es disfressi de velleta fa que el film plantegi l'engany que hi ha en les aparences i la vertadera realitat que s'hi amaga darrere.

La pel·lícula és una excel·lent mostra de les grans virtuts d'un cineasta, gairebé oblidat avui en dia, com és Tod Browning. No se la perdin. ♦

Ramón Tous

Rocky horror

mon amour de Broadway al recreatiu

Després d'una llarga espera suportada impacientment per centenars de fans, *The Rocky Horror Picture Show* arriba a les pantalles llumajoreres. Es tracta d'una autèntica primícia per al cel·luloide mallorquí que acull a la fi la terrorífica obra mestra després de triomfar per les cartelleres de tot el món que han lluit, orgullosos, els exitosos noms de Richard O'Brien, Tim Curry i Susan Sarandon a la marquesina. Ara arriba l'espectacle al Cinema Recreatiu la nit de divendres 7 i dissabte 8 de febrer de 1997 amb un seguit de promeses i sorpreses difícils d'oblidar per als incorregibles noctàmbuls llumajorers que no es voldran perdre aquesta oportunitat única. La perla indiscutible de la programació de febrer del Recreatiu significa més que transvestisme o transgressió. T'hi atreviràs?

Rocky Horror Picture Show

La cinta dirigida per Jim Sharman l'any 1975, ens transmet tot el dolç encant de

la sèrie B i té tots els ingredients per esser una pel·lícula-fetix: musical, còmic i de terror. Es pot demanar res més?

L'escenografia ens presenta uns ambients molt suggeridors amb coreografies entre baguls i cimiteris, aparells de fer por de la Senyorita Pepis i la màgia del precursor de les Drag Queen destil·lant humor i reivindicació, en una paraula, provocació.

La trama ens condueix per un món de noces *kitsch*, fotògrafs quasimodos, nits de tempesta, llamp d'estudi cinematogràfic, ajudants geperuts, teranyines, espelmes, canelobres i laboratoris disco-tequers.

No podem perdre de vista tota la imatgeria del musical vivament representada a través de números musicals de gran impacte, escenes de coristes o passes de claqué.

Menció a part mereix el vestuari i l'estilisme amb un *lipstick* generós i omnipresent, roba interior de fantasia, accessoris de cuir, batins *deshabillé* i maqui-llatges *ad hoc*.

La fauna és variada i pot contentar des dels nostàlgics dels Bee Gees o de *Fiebre*, als entusiastes dels Hell Angels, o els incondicionals de les Drag Queen... però està especialment indicat per als amants del *kitsch*.

El *kitsch* està genuïnament representat fins i tot en el llenguatge narratiu del film: la successió d'escenes musicals, les cortinetes de canvi d'imatge, el recurs d'un personatge narrador, les escenes diferents unides per la mateixa peça musical, els crèdits llarguíssims, la interpretació histriònica, les inconfusibles lletres sangonoses... en fi, un regal per als sentits. ♦

"Petit, petit, podem fer petit el món sencer"

Rafaela Ottiano segueix les recerques del seu marit a *Muñecos internales* (1936)